Hvad er da *Kirken?* Jeg har læst forskjellige Forklaringer, som man har givet; men de synes mig ikke klare. Er det simpelthen en udvortes gammel og ærværdig Indretning? — eller et vist Antal udvortes Anstalter eller Samfund, som ere mer eller mindre enige om en stor fælles Sandhed? Er det Statskirken, eller er det det hele aandelige Samfund af de Troende? – Hvad der nu heraf er rigtigt, saa er det en vanskelig Sag at skrive om Kvindens Plads i Kirkens Arbejde.

I „Revues des Èglises", som jeg læser med stigende Interesse, ser jeg, at der redeligt bliver berettet om Kvindernes Gjærning i de forskjellige Kirkesamfund. Med Erkjendtlighed læser jeg disse Beretninger, hvoraf det fremgaar, at kristne Mænd have gjort nogle Skridt fremad, og ere naaede til — saa snart, som det maaske har kunnet lade sig gjøre, — at stille Kvinden ved Siden af sig selv i Kirkens Arbejde, og ikke alene under deres Ledelse og i underordnede Stillinger. Altfor længe har man naadigst tilladt Kvinderne at feje Kirkerne og tjene Præsterne, de katholske som de protestantiske, og under deres Tilsyn at pleje Fattige og læse Biblen i deres Hjem, og Kvinderne have været meget føjelige; men der er noget ydmygende i at se en velbegavet Kvinde, som kunde være dygtig til at udfylde en højere Plads i Kirken eller Staten, stilles under en ung, lidet begavet og uerfaren Præsts Tilsyn — hvilket ikke kan andet end være til Skade for denne unge Mand selv. Jeg fordrer nu ikke, at dette Forhold skal vendes om, men kun Frihed, Frihed for Kvinden som for Manden til at udvikle sig og til i alle Retninger at gjøre de Gaver, som Gud har skænket hende, frugtbringende. Jeg foragter ingenlunde de smaa Ting, de beskedneste Haandsrækninger, som hæves ved at ydes af Kjærlighed til Gud og til vor Næste, — men deri burde ogsaa være Frihed og Lighed; de beskedneste Gjerninger burde kunne udføres saavel af Mænd som af Kvinder, og de højere Hverv burde være tilgængelige for Kvinder som for Mænd.

Naar jeg sagde, at jeg læste Meddelelserne om Kvindernes Virksomhed ved forskjellige Kirker med Erkjendtlighed, da er dette dog noget begrænset, fordi min Attraa for Kvindens Vedkommende gaar videre end til at se hende med Vanskelighed stige op ad de første Trin, som skulle føre hende til en mere fremragende Stilling i Kirken som i Staten. Med